

Иванъ и Іаковъ были повикани пжкъ да убѣждавать Іудей-ти. Първоначално-то и главно-то поприще на тѣхнѣ-тѣ дѣятельность е Іерусалимъ. Ап. Петръ прѣимжественно спомогналъ най-повече отъ други-ты, за да ся наряди първа-та Черкова тамъ и по околности-ты му. А подиръ събора на Апостолы-ты (502), излѣзълъ изъ Іерусалимъ, и проживѣлъ нѣколко години въ Антиохіѣ, обиколилъ и Азіѣскы-ты черковы, кои-то бѣше основалъ Павелъ, та въ много отъ тѣхъ рѣкоположилъ епископы, посѣтилъ и Египетъ, дѣто за Александрійскѣ-тѣ Черковѣ направилъ епископъ, сякогашния си другарь, Евангелиста Марка. Отъ тамъ той отишълъ въ Римъ, и си довършилъ вече живота, кога-то Неронъ загонилъ Христианы-ты (67 или 68 год.). Той ся распялъ на кръсть и кога-то го распинали, помолилъ мѣчители-ты си, да го распятъ съ главѣ на долу, зашто-то не искалъ да ся удостои да умре по сжищья образъ като Господа, и зашто-то желалъ да прѣдаде духа си съ наведенъ камъ-то стѣпала-та на своя учитель главѣ.

А Ап. Іаковъ, сынъ на Алфея (Клеона) и братъ на Господа былъ прѣдсѣдатель на Іерусалимскѣ-тѣ Черковѣ, и съ подвижническыя си свѣтъ животъ придобылъ уваженіе-то и на неповѣрвалы-ты даже още Іудей. Нѣ и то не могло да го избави отъ злобѣ-тѣ на фарисей-ты. Прѣзъ единъ Пасхѣ тѣ го въскачали на стрѣхѣ-тѣ на храма, и тамъ го карали да ся отрѣче отъ Христа прѣдъ сичкыя народъ, нѣ той напротивъ още по-тържественно и силно го исповѣдалъ, че е Господь и обѣщанный Мессія: затова го блѣскали долу, дѣто го замярвали съ камыни, и най-послѣ го били съ тоягы по главѣ-тѣ, до дѣто го добили. Тѣ го бияли, а той кротичко ся молилъ за свои-ты врагове. При това ни единъ отъ Іудей-ты не останѣлъ благодаренъ, като го убили; нѣкои си отъ тѣхъ даже признавали като Божіе наказаніе за беззаконнѣ-тѣ имъ по-стѣпнѣ съ тоя праведникъ, и разрушеніе-то на града Іерусалимъ, кое-то подиръ малко послѣдвало.

Ап. Иванъ пжкъ живѣлъ въ Іерусалимъ до умирање-то на Св. Богородицѣ, коя-то бѣше повѣрена на грыжѣ-тѣ му отъ самага І. Христа, и сподѣлялъ трудовы-ты на Ап. Петра въ проповѣдваніе-та на Слово Божіе. А кога-то умрѣла Св. Богородица, той отишълъ, въ Ефесъ, и тамъ въ продълженіе на много години работилъ неуморно и съ слово, и съ примѣръ, и съ писмо за укрѣпываніе-то и распространяваніе-то на черковѣ-тѣ, коя-то бѣше нарядилъ Ап. Павелъ. Прѣзъ Домиціаново-то гоненіе го заточили на острова Патмосъ, нѣ кога-то ся възцарилъ Неронъ пакъ ся върнулъ